

ПРОЛОГ

*Мъжки манастир в Барнзли,
Англия, 1200 г.*

— **В**аше преосвещенство, ще ни обясните ли йерархията на небето и на земята? Кого Господ е поставил над всички? — попита единият ученик.

— Навярно апостолите първи са били почетени с Неговата милост? — предположи другият ученик.

— Не — отвърна мъдрият епископ Холуик. — Над всички останали Господ е поставил архангел Гейбриъл¹, покровител на жените и децата, закрилник на невинните.

— А кои следват след него? — попита първият ученик.

— Останалите ангели, разбира се — обясни епископът. — Следват дванайсетте апостоли, начело с Петър, а подир тях се подреждат пророците и чудотворците, и тези, които проповядват словото Божие на земята. Чак тогава идва редът на всички светци, намиращи се в небесата.

— А тук, на земята, кой е най-важният, ваше преосвещенство? Кой от людете е сред първите, които са получили Божията благодат?

— Мъжете — отвърна епископът, без да се подвоуми. — А най-висшият и най-важният сред мъжете е папата, нашият свети отец.

Двамата ученици кимнаха, напълно съгласни с тази доктрина. Томас, който бе по-големият и седеше върху каменната стена, ограждаща храма, се приведе напред. Веждите му бяха смръщени от размисъл.

— След тях с Божията любов са дарени кардиналите, следвани от другите Божии служители! — възкликна той.

¹ Гейбриъл е английската транскрипция на името Гавраил. — Б. пр.

– Точно така – съгласи се епископът, доволен от схватливостта на своя ученик.

– А кой се нарежда след тях? – попита вторият ученик.

– Е, по-нататък се подреждат владетелите на земните царства – обясни епископът. Той приседна в средата на дървената скамейка и оправи полите на грижливо украсените си черни одежди, преди да продължи: – Но Господ повече обича онези владетели, благодарение на които се умножават църковните богатства, отколкото онези, които събират съкровища само заради собствените си удоволствия.

Приблжиха още трима ученици, за да слушат поученията на своя свят наставник. Разположиха се в полукръг в нозете на епископа.

– След тях са женените и после неженените мъже, нали? – попита Томас.

– Така е – потвърди епископът. – Те са на същото стъпало заедно с търговците и стражите, но са по-високопоставени от крепостните, които са обвързани със земята.

– А кои са след тях, ваше преосвещенство? – продължаваше да се интересува вторият ученик.

– Животните, начело с кучетата, които са най-верни на човека – обясни епископът, – докато не се стигне чак до тъпоумните волове. Ето, сега мисля, че ви запознах с цялата йерархия, за да можете да я повтаряте на вашите ученици, когато дадете обет и се посветите на служенето на Господ.

Томас тръсна глава.

– Вие забравихте жените, ваше преосвещенство. Обича ли ги Господ?

Епископът потри челото си, докато обмисляше своя отговор.

– Не съм забравил жените – изрече накрая. – За Божията любов на тях е отредено последното място.

– След тъпоумните волове? – изуми се вторият ученик.

– Да, след воловете.

Насядалите на земята трима младежи тутакси закимаха с глави.

– Ваше преосвещенство! – обърна се Томас към епископа.

– Какво има, сине мой?

– Вие с коя йерархия ни запознахте? С Божията или с църковната?

Въпросът ужаси епископ Холуик. Беше кощунствен и богохулен.

– Но това е едно и също, нали?

Мнозинството от хората, живели в Ранното средновековие, са вярвали, че Църквата съвсем точно тълкува Божието учение.

Но някои жени са били на съвсем различно мнение. Тази история е за една от тях.

ГЛАВА 1

Н

Англия, 1206 г.

овината щеше да я съкруши.

На Келмет, нейния предан управител и старши по ранг в замъка след спешното заминаване на барон Ролф Уилямсън от Англия по лична заръка на краля, се бе паднала тежката отговорност да съобщи на своята господарка трагичната вест. Той не понечи да отложи ужасното задължение, тъй като предполагаше, че лейди Джоана ще пожелае да разпита двамата вестоносци, преди да се върнат в Лондон, ако, разбира се, тя изобщо можеше да говори с когото и да било, след като узнае за смъртта на любимия си съпруг.

Да, налагаше се да съобщи на благородната дама колкото е възможно по-скоро. Келмет много добре осъзнаваше своя дълг и макар и изпълнен с нетърпение час по-скоро да свърши тази задача, краката му едва се влачеха, сякаш потънали до коленете в блато, към наскоро построенния параклис, където лейди Джоана се бе отправила за следобедната молитва.

Отец Питър Макечни, свещеник, дошъл от Маклорин, разположен в дивата планинска част на Шотландия, тъкмо се изкачваше по стръмното възвишение откъм вътрешния двор на замъка, когато Келмет го зърна. Въздишка на облекчение се изтръгна от гърдите на управителя и той енергично размаха ръце към суровия наглед свещеник.

– Нуждая се от услугите ви, отче Макечни – изкрещя Келмет, опитвайки се да надвика воя на вятъра.

Свещеникът кимна и се намръщи. Още не бе простил на управителя обидното му поведение отпреди два дни.

– Да не би да искаш да се изповядаш? – викна в отговор отецът с насмешлива нотка в гласа.

– Не, отче.

Макечни поклати глава.

– Душата ти ще стане по-черна от пъкъла, Келмет.

Управителят не отвърна на язвителната забележка, а търпеливо изчака тъмнокосият шотландец да го приближи. Видя веселите искрици в очите на свещеника и разбра, че той просто се шегуваше с него.

– Има нещо по-важно от моята изповед – подхвана Келмет. – Току-що получих вест...

Ала отецът не му позволи да довърши.

– Днес е Страстният петък – прекъсна го той – и нищо не може да е по-важно от изповедта. Няма да те причестя на Великден, ако днес не признаеш греховете си и не помолиш Бог за прошка. Можеш да започнеш с отвратителния грях грубост, Келмет. Да, това ще бъде добро начало.

Келмет запази самообладание.

– Аз вече ви се извиних, отче, ала виждам, че все още не сте ми простили.

– Вярно е, не съм.

Управителят се намръщи.

– Както вчера и онзи ден ви обясних, не можех да ви позволя да влезете в замъка, тъй като ми бе дадено специално нареждане от барон Ролф да не пускам никого зад крепостните стени, докато той отсъства. Беше ми заповядано да откажа достъп дори на брата на лейди Джоана, барон Николас, ако дойде да я посети. Отче, постарайте се да ме разберете. Аз съм третият управител през последната година и се опитвам да се задържа на тази длъжност по-дълго от останалите.

Макечни недоволно изсумтя. Имаше намерение още малко да изтормози управителя.

– Значи, ако лейди Джоана не се бе намесила, аз все още щях да стърча пред стените на замъка?

– Да – призна Келмет. – Освен ако не бяхте изгубили търпение и не се бяхте върнали у дома.

– Никъде няма да се връщам, докато не говоря с барон Ролф и не го известя за опустошението, което е причинил неговият васал в земите на Маклорин. Там се извършва истинска сеч на невинни хора и аз горещо се моля на Господ дано твоят господар, баронът, да няма никаква представа що за дяволско изчадие е онзи жаден за власт Маршъл. Чувал съм, че барон Ролф

е честен човек. Надявам се, че това е вярно, защото той трябва да прекрати това зверство колкото е възможно по-бързо. Дори сега някои от войните на Маклорин постоянно се обръщат за помощ към копелето Макбейн. А след като му се врекат във вярност и го провъзгласят за леърд, адът ще се стовари над главите на всички. Макбейн ще обяви война на Маршъл и на всеки друг англичанин, нахлул в земите на клана Маклорин. Планинските воители са способни на дива ярост и жестоко отмъщение и аз съм готов да заложа безсмъртната си душа, че кожата на самия барон Ролф ще бъде в опасност, ако Макбейн види с очите си опустошението, което сеят в земите на Маклорин езичниците, на които баронът е възложил да ги управляват.

Келмет, макар и лично да не бе запознат с бедствията на злочестите шотландци, бе искрено заинтригуван от разказа. Освен това разговорът със свещеника неволно му помагаше да отложи изпълнението на тежкия си дълг. Още няколко минути нямаше да навредят, помисли си Келмет.

– Да не би да предполагате, че този Макбейн ще насочи войските си към Англия?

– Не предполагам – възрази свещеникът, – а съм сигурен. И твоят барон изобщо няма да подозира, че той е тук, докато не почувства острието на кинжала на Макбейн до гърлото си. Но тогава, разбира се, вече ще е твърде късно.

Управителят поклати глава.

– Войните на барон Ролф ще го убият, преди да стигне до подвижния мост.

– Няма да имат такава възможност – убедено заяви Макечни.

– Говорите така, сякаш този воин е непобедим.

– Мисля, че навярно е. Истината е, че никога не съм срещал такъв като него. Няма да карам кръвта ти да се смрази в жилите с историите, които съм чувал за Макбейн. Достатъчно е само да кажа, че не би искал гневът му да се стовари върху кулите на тази крепост.

– Вече нищо от това няма значение, отче – прошепна Келмет с уморен тон.

– О, има, и още как! – сръза го свещеникът. – Ще чакам колкото е нужно, за да се срещна с твоя барон. Работата е прекалено сериозна, за да проявявам нетърпение.

Отец Макечни замълча, опитвайки се да възвърне самооб-

ладанието си. Знаеше, че тегобите на Маклорин не вълнуват управителя, но след като започна да му обяснява, гневът, който толкова старателно се бе опитвал да сдържа, избухна и не бе по силите му да прикрие яростта в гласа си. Обаче се застави да се успокои и смени темата.

– При все че си грешник, с душа на старо куче, ти, Келмет, си почтен човек, който се опитва да изпълни своя дълг. Бог ще си спомни за това, когато се изправиш пред Него в Деня на Страшния съд. След като не желаяш да се изповядаш, каква услуга искаш от мен?

– Имам нужда от помощта ви за разговора с лейди Джоана, отче. Току-що дойде вест от крал Джон...

– И? – подтикна го Макечни, когато управителят замлъкна наред изречението.

– Барон Ролф е мъртъв.

– Боже Всевишни! Какви ги дрънкаш?

– Истина е, отче.

Макечни рязко издиша, сетне забързано се прекръсти. Склони глава, скръсти ръце и зашепна молитви за успокоението на душата на барона.

Вятърът подхвана полите на черното му расо, които заплюсяха около краката му, ала отецът беше прекалено погълнат от молитвите, за да обърне внимание. Келмет вдигна взор към небето. Подгонени от бурния вятър, черните облаци се бяха съгъстили над главите им. Страховитият грохот на приближаващата буря беше в зловещо съзвучие със случилото се.

Свещеникът довърши молитвата, прекръсти се още веднъж и се обърна към управителя:

– Защо веднага не ми го каза? Защо ме остави да дрънкам? Трябваше да ме прекъснеш. Милостиви Боже, какво ще стане с клана Маклорин сега?

Келмет поклати глава.

– Не знам какво ще се случи с владенията на барона в планините на Шотландия, отче.

– Трябваше веднага да ме уведомиш за станалото – настоя свещеникът, все още сразен от тъжната новина.

– Няколко минути нищо няма да променят – възрази Келмет. – А и навярно с нашия разговор просто отлагах за малко изпълнението на своите задължения. Разбирате ли, мой дълг

е да съобщя тази трагична вест на лейди Джоана и вашата помощ ще бъде безценна за мен. Тя е толкова млада, толкова чужда на всяко предателство. Сърцето ѝ ще бъде разбито.

Макечни кимна.

– Познавам твоята господарка само от два дни, но вече знам, че има кротък нрав и чисто сърце. Обаче не съм сигурен, че ще мога да ти помогна. Струва ми се, че господарката ти доста се страхува от мен.

– Тя се бои от повечето свещеници, отче. Има основателна причина.

– И каква е тази причина?

– Нейният изповедник е епископ Холуик.

Макечни се намръщи.

– Не е нужно да казваш нищо повече – промърмори с отвращение. – Ужасната репутация на Холуик е добре известна дори в планините на Шотландия. Нищо чудно, че бедничката е изплашена. По-скоро е истинско чудо, че ми се притече на помощ и настоя да ме пуснеш в замъка, Келмет. Сега разбирам, че за това е бил нужен кураж. Бедното дете – додаде с въздишка. – Не заслужава да изгуби обичния си съпруг в толкова крехка възраст. От колко дълго е била омъжена за барона?

– Повече от три години. Лейди Джоана беше почти дете, когато се омъжи. Отче, моля ви, елате с мен в параклиса.

– Разбира се.

Двамата мъже закрачиха редом. Гласът на Келмет пресек-ваше, когато отново заговори:

– Знам, че няма да намеря подходящите думи. Не съм сигурен... как да кажа...

– Говори направо – посъветва го свещеникът. – Тя ще го оцени. Не я карай да отгатва намеците ти. Може би не е зле да повикаме някоя от жените в замъка, която да помогне да утешим господарката ти. Лейди Джоана навярно се нуждае от женско съчувствие, както и от нашето.

– Не се сещам кого да помоля – призна Келмет. – Само ден преди да замине, барон Ролф за пореден път изцяло подмени прислугата. Милейди едва знае имената на слугите. Има толкова много. Напоследък господарката не общува почти с никого, повечето време стои сама в стаята си – додаде той. – Тя е много добра, отче, но не е близка с никого

от домочадието и се е научила да не споделя грижите си. Истината е, че няма доверени хора, които бихме могли да повикаме да дойдат с нас.

– От колко време отсъства барон Ролф?

– Вече близо шест месеца.

– И през цялото това време лейди Джоана е разчитала само на себе си?

– Да, отче. Тя не се доверява никому, дори на собствения си управител – заяви Келмет, имайки предвид себе си. – Баронът ни каза, че ще отсъства само неделя или две, и ние очаквахме всеки момент да пристигне.

– Как е умрял?

– Подхлъзнал се и паднал от скала. – Управителят поклати глава. – Сигурен съм, че в цялата тази работа има и още нещо, защото барон Ролф не беше непохватен човек. Може би кралят ще разкаже повече на лейди Джоана.

– Значи, нелеп нещастен случай – заключи свещеникът. Помълча и добави: – Какво пък, такава е била волята Божия.

– А може и да е работа на дявола – промърмори Келмет.

Макечни не коментира подобна възможност.

– Лейди Джоана несъмнено отново ще се омъжи – обяви и кимна. – Тя ще наследи значително състояние, нали?

– Ще получи една трета от владенията на съпруга си. Чух, че били доста обширни – обясни Келмет.

– Дали сред тези владения са и земите на Маклорин, които вашият крал Джон открадна от краля на Шотландия и даде на барон Ролф?

– Може би – допусна Келмет.

Макечни прие това за сведение, което да използва в бъдеще.

– Предполагам, че всеки неженен английски барон ще пожелае да вземе за съпруга господарката ти, с тази златиста коса и тези прекрасни сини очи. Тя е изключително красива и макар че навярно е грях да го призная, ще заявя, че съм дълбоко впечатлен от прелестта ѝ. Тя с лекота може да очарова всеки мъж, дори и без имененията, които може да донесе на мъжа си.

Когато свещеникът приключи с тирадата си, двамата бяха стигнали до тясното стълбище, водещо нагоре към вратите на параклиса.

– Тя е красива – съгласи се управителят. – Виждал съм как възрастни мъже открито я зяпат. Бароните със сигурност биха я пожелали – добави той, – ала не за съпруга.

– Що за глупост е това?

– Тя е ялова – поясни Келмет.

Свещеникът ококори очи.

– Мили Боже! – прошепна, склони глава, прекръсти се и изрече набързо молитва към Господ за милосърдие към добрата благородна дама.

Лейди Джоана също беше потънала в молитва. Стоеше пред олтара и се молеше Господ да ѝ даде напътствие. Беше решена да постъпи правилно. Държеше свитъка в ръце и когато свърши молитвата си към Бог, го уви в лененото платно, което вече бе постлала върху мраморната повърхност.

Отново се замисли дали да не унищожи това свидетелство срещу краля. Сетне поклати глава. Някой ден някой щеше да намери свитъка и дори ако само един човек узнаеше истината за злия крал, някога управлявал Англия, може би това щеше да послужи да се въздаде справедливост.

Джоана пхна свитъка между двете мраморни плочи под олтара. След като се увери, че е добре скрит от хорските очи и защитен от повреди, тя изрече още една бърза молитва на благодарност, леко се поклони и забърза по пътеката. Отвори вратата на параклиса и пристъпи навън.

Разговорът между отец Макечни и Келмет тутакси секна.

Красотата на лейди Джоана отново порази свещеника и той го призна без чувство на вина и угризения на съвестта. Отец Макечни не смяташе, че е извършил един от седемте смъртни гряха и се е поддал на похотта, задето е забелязал сиянието на косата ѝ или се е възрял малко по-дълго, отколкото би трябвало, в изумителното ѝ лице. В очите му Джоана беше просто едно от Божиите създания, великолепен пример за способността на Бог да твори съвършенство.

Тя беше истинска саксонка, с високи скули и светла кожа. Беше средна на ръст и по-ниска от повечето си сънародници, но благодарение на своята царствена осанка сякаш се извисяваше над свещеника.

Да, лицето ѝ доставяше удоволствие на духовника и той не се съмняваше, че радваше и Господ, тъй като тя притежаваше добро и милостиво сърце.

Макечни беше състрадателен човек. Душата го болеше заради жестокия удар, който съдбата бе нанесла на тази мила и благородна дама. Безплодните жени не бяха потребни в това кралство. Изконната причина за съществуването ѝ е била отнета. Бремето, което тя носеше, съзнавайки собствената си непотребност, навярно бе причината, поради която той нито веднъж не бе видял усмивка на лицето ѝ.

А сега я чакаше още един жесток удар.

– Може ли да ви кажем няколко думи, милейди? – попита Келмет.

Тонът му навярно я бе заставил да предположи, че нещо не е наред. В очите ѝ се мярна напрегнато изражение, а ръцете ѝ се свиха в юмруци. Тя кимна и бавно се върна в параклиса.

Двамата мъже я последваха. Когато стигна до средата на пътеката между двата реда дървени пейки, лейди Джоана се извърна към тях. Олтарът се намираше точно зад нея. Вътрешността на параклиса се осветяваше от четири свещника; пламъците примигваха в стъклените кълба, разположени на една човешка ръка разстояние една от друга върху дългия мраморен плот на олтара.

Лейди Джоана изправи рамене, склочи ръце и твърдо впери поглед в управителя. Изглежда, събираше сили, за да се подготви да чуе лоши новини. Когато заговори, гласът ѝ прозвуча като тих шепот, лишен от всякакви емоции:

– Съпругът ми върна ли се у дома?

– Не, милейди – отвърна Келмет. Погледна към свещеника, който окуражаващо му кимна, и изтърси на един дъх: – Двама пратеници току-що пристигнаха от Лондон. Донесоха ужасна новина. Вашият съпруг е мъртъв.

След това съобщение последва дълга минута на мълчание. Келмет нервно свиваше и разпускаше юмруци, докато чакаше господарката му да осмисли новината. Ала тя не показваше никаква ответна реакция и той започна да си мисли, че не бе проумяла думите му.

– Вярно е, милейди. Барон Ролф е мъртъв – повтори той с дрезгав шепот.

Все още нямаше отклик. Свещеникът и управителят разтревожено се спогледаха, сетне насочиха погледи към лейди Джоана.

И видяха блесналите в очите ѝ сълзи. Отец Макечни едва не изпусна въздишка на облекчение. Тя бе разбрала новината.

Очакваше, че ще откаже да повярва на вестта, защото за всичките дълги години, посветени на утехата на нещастните и страдащите, той бе видял как повечето от хората не искаха да приемат истината, опитвайки се още малко да удължат само-заблудата.

Нейното отричане беше рязко и буйно.

– Не! – изкрещя тя и толкова силно тръсна глава, че дългата ѝ коса се разпиля по раменете. – Няма да слушам тази лъжа! Няма!

– Келмет каза истината – настоя Макечни с нисък, мек глас.

Тя отново тръсна глава насреща му.

– Това не е вярно. Той не може да е мъртъв. Келмет, ти трябва да узнаеш истината. Кой би ти казал подобна лъжа?

Свещеникът бързо пристъпи напред, за да подхване нещастницата, която сякаш по чудо се държеше на краката си. Мъката в гласа ѝ едва не го накара да се разплаче.

Но тя не пожела да приеме утехата им. Отстъпи, стисна ръце и настоятелно извика:

– Това е жестока лъжа, нали?

– Не, милейди – отвърна Келмет. – Вестта дойде от самия крал Джон. Имало е свидетел. Баронът е мъртъв.

– Да почива в мир – припя отец Макечни.

Лейди Джоана избухна в сълзи. Дватама мъже се хвърлиха към нея, ала тя се отдръпна и отново отстъпи назад. Те се спряха, не знаейки какво да правят. Мълчаливо сезираха в съкрушената жена, която се извърна, свлече се на колене, обгърна се с ръце и се присви, сякаш бе получила силен удар в корема.

Риданията ѝ бяха сърцераздирателни. Те ѝ позволиха няколко дълги минути да оплаква мъката си, но когато стоновете ѝ постепенно затихнаха, свещеникът сложи ръка на рамото ѝ и зашепна утешителни слова.

Тя не отмести ръката му. Макечни я наблюдаваше как бавно се съвзема. Пое дълбоко дъх, избърса лицето си с ленената кърпа, която отецът ѝ предложи, после му позволи да ѝ помогне да се изправи на крака.

Със сведена глава се обърна към двамата мъже:

– Сега бих искала да остана сама. Аз трябва... да се моля.

Не дочака съгласието им, обърна се и се отправи към първата пейка. Коленичи върху обвитата с кожа възглавничка и се прекръсти, преди да започне своите молитви.

Свещеникът излезе пръв. Келмет го последва. Тъкмо затваряше вратата зад себе си, когато господарката му го извика:

– Закълнете се, Келмет. Закълнете се в гроба на баша си, че моят съпруг действително е мъртъв.

– Кълна се, милейди.

Управителят почака още минута-две, за да се увери дали господарката му не желае още нещо, сетне плътно затвори вратата зад гърба си.

Джоана дълго, много дълго се вира в олтара. В нея бушуваха множество чувства и мисли.

Беше прекалено смаяна, за да разсъждава разумно.

– Трябва да се моля – прошепна. – Моят съпруг е мъртъв. Трябва да се моля.

Затвори очи, скръсти ръце и най-после се обърна към Бога. Беше простичка молитва, идеща право от сърцето ѝ:

– Благодаря ти, Господи. Благодаря ти, Господи. Благодаря ти, Господи.

ГЛАВА 2

*Б*аронът очевидно си търсеше смъртта. Леърдът смяташе да му помогне в това начинание.

Планините на Шотландия, 1207 г.

Преди четири дни до ушите на Макбейн бе достигнала вестта чрез заплетената паяжина от слухове, че барон Николас Сандърс си проправя път през последните стръмни, покрити със снегове хълмове, водещи към земите на Маклорин. Англичанинът не беше непознат и дори някога се бе сражавал рамо до рамо с Макбейн в свирепа битка срещу английските неверници, завладели тези места. След края на боя Макбейн бе станал леърд не само на своите съратници, но и на целия клан Маклорин и като техен нов вожд бе позволил на Николас да остане достатъчно дълго сред тях, за да се възстанови от тежките си рани. Макбейн смяташе, че тогава бе проявил съпричастие и дяволско великодушие, но си имаше основателна причина за това. Колкото и да не му се щеше да го признае, по време на битката барон Николас всъщност бе спасил живота на Макбейн. Леърдът беше горд човек. Трудно му беше да каже „благодаря“ и в знак на признателност за спасението от английския меч, насочен към гърба му, Макбейн не бе позволил Николас да умре от загубата на кръв. Тъй като сред хората му нямаше нито един опитен лечител, той сам бе промил и превързал раните на барона. Благородството му не се бе ограничило с това, макар че според него вече напълно бе изплатил дълга си. Когато Николас достатъчно укрепна, за да продължи пътуването си, Макбейн му върна великолепия жребец и му даде един от своите плейдове¹, за да може безопасно да премине обратния път през Шотландия към Англия. Нито един клан нямаше да

¹ Шотландско наметало от кариран плат. – Б. пр.

посмее да докосне някой от хората на Макбейн, така че този плейд беше по-надеждна защита от ризница.

Да, той действително беше гостоприемен и сега баронът бе решил да се възползва от доброто му сърце.

Проклятие, наистина се налагаше да убие този англичанин.

Само една светла мисъл пречеше настроението му окончателно да се вкисне. Този път щеше да задържи жребеца на Николас.

– Нахрани веднъж вълка, Макбейн, и той ще започне да души наоколо за още храна – изрече с насмешка Калум. Русо-косият воин беше неговият пръв командир. Искрите, блеснали в очите му, подсказваха, че пристигането на барона искрено го забавлява. – Смяташ ли да го убиеш?

Макбейн дълго обмисля въпроса, преди да отговори.

– Навярно.

Гласът му прозвуча подчертано небрежно.

Калум гръмко се разсмя.

– Барон Николас е смелчага, за да се връща тук.

– Не е смелчага, а глупак – поправи го Макбейн.

– Той изкачва последния хълм, наконтен с твоя плейд, Макбейн! – извика Кийт, най-възрастният от маклоринските воини, докато влизаше с наперена походка през вратата.

– Да го доведе ли вътре? – попита Калум.

– Вътре? – пренебрежително изсумтя Кийт. – Та ние се намираме по-скоро навън, отколкото вътре, Калум. Огънят унищожи покрива и от четирите стени гордо се извисяват само три. Бих казал, че вече сме навън.

– Това беше дело на англичаните – напомни Калум на своя леърд. – А Николас...

– Той дойде тук, за да избави маклоринските земи от неверниците – напомни на своя войник Макбейн. – Николас не е участвал в опустошението на нашите владения.

– И все пак е англичанин.

– Не съм го забравил.

Макбейн се отдръпна от полицата, на която се бе облегал, изруга под нос, когато дъската с грохот се стовари на пода, и излезе. Калум и Кийт го последваха на една крачка разстояние. Долу, в подножието на стълбището, застанаха от двете страни на своя вожд.

Макбейн се извисяваше над воините си. Беше огромен мъж, с яростно изражение на лицето, тъмнокестенява, почти черна коса и сиви очи. Имаше страховит вид. Дори позата му беше войнствена – широко разкрячени нозе, ръце, скръстени пред масивната гръд, свирепо свъсени вежди.

Барон Николас забеляза леърда, щом конят му се възкачи на върха на хълма. Макбейн действително изглеждаше бесен. Николас си напомни, че това беше обичайното състояние на Макбейн. При все това мрачното лице на шотландеца, приличащо на буреносен облак, му навя тревожни мисли.

„Трябва да съм се побъркал“, промърмори на себе си. Пое дълбоко дъх, сетне пронизително подсвирна в знак на поздрав. За по-голяма убедителност добави усмивка и вдигна единия си юмрук във въздуха.

Макбейн не остана впечатлен от действията на барона. Изчака Николас да стигне до средата на голия двор, преди да вдигне ръка – безмълвна заповед да спре.

– Мислех, че бях достатъчно ясен, бароне. Казах ти повече да не се вясваш тук.

– Аха, наистина ми заръча да не се връщам – съгласи се Николас. – Помня това.

– А помниш ли, че обещах да те убия, ако отново кракът ти стъпи на моята земя?

Николас кимна.

– Имам отлична памет за подробностите, Макбейн. Помня заплахата ти.

– В такъв случай това да не е открито предизвикателство?

– Можеш да го смяташ за такова – нехайно сви рамене Николас.

Усмивката на лицето на барона сащиса Макбейн. Да не би Николас да си въобразяваше, че си играят някаква игра? Толкова ли беше наивен?

Макбейн тежко въздъхна.

– Свали моя плейд, Николас.

– Защо?

– Не искам да го изцапам с кръвта ти.

Гласът му трепереше от гняв. Николас тайно се надяваше, че заплахата е само наужким. Той се смяташе за равен на леърда по силата на мускулите и духа, а и със сигурност не беше

нито със сантиметър по-нисък от шотландеца. При все това не желаше да се бие с този човек. Ако убиеше леърда, планът му щеше да се провали; ако леърдът го убиеше, той никога нямаше да узнае какъв беше проклетият план, преди да е станало прекалено късно. Освен това Макбейн беше по-пъргав в бой и не спазваше правилата – отличителна черта, която Николас намираще за доста впечатляваща.

– Аха, това е твоят плейд – извика той на дивака. – Но земята, Макбейн, сега тази земя принадлежи на сестра ми.

Макбейн още повече се начумери. Никак не му се нравеше да слуша истината. Пристъпи напред и извади меча си от ножницата, висяща на пояса му.

– По дяволите! – промърмори Николас, праметна крак през гърба на жребеца и скочи на земята. – Никога не е лесно човек да има вземане-даване с теб, нали, Макбейн?

Не очакваше отговор и не го получи. Свали плейда, праметнат като знаме през рамото му, метна го върху седлото на коня и посегна към меча си. Един от маклоринските воители се хвърли напред, за да отведе жребеца. Николас не му обърна никакво внимание и се опита да пренебрегне тълпата, която се събираше в кръг в двора. Умът му бе изцяло съсредоточен върху противника.

– Твоят зет разруши този замък и погуби половината от маклоринския клан! – изрева Макбейн. – И аз достатъчно дълго търпях присъствието ти!

Двамата гиганти се измериха с кръвнишки погледи. Николас поклати глава.

– Не изопачавай истината, Макбейн. Не моята сестра, а нейният съпруг, барон Ролф, възложи на безбожника Маршъл и жалките му хора да управляват това имение; но когато Ролф умря и моята сестра се освободи от властта му, тя ме изпрати тук, за да избавя тази земя от васалите предатели. Сега тези владения ѝ принадлежат, Макбейн. Вашият крал Уилям Лъва¹ е забравил да ги вземе обратно от Ричард, когато този достоен рицар е бил крал на Англия и отчаяно се е нуждаел от пари за своите кръстоносни походи. Но Джон никога не е забра-

¹ Уилям I, наричан Лъва или Грубияна, е крал на Шотландия от 1165 до 1214 г. – Б. пр.

вял това, което е получил по наследство. Той е дал земята на верния си слуга Ролф, а след като баронът вече е мъртъв, тя се наследява от Джоана. Земята е нейна по право, независимо дали това ти харесва, или не.

Ровенето в стари провинения разлюти и двамата противници. Те се нахвърлиха един върху друг като разярени бикове; от сблъсъка на огромните им мечове хвърчаха сини искри, а оглушителни звуци пронизваха ушите, когато стоманата се удряше в стомана. Шумът отекваше сред хълмовете, удавяйки одобрителните възгласи на тълпата.

В продължение на поне двајсет минути нито един от воините не произнесе нито дума. Двубоят поглъщаше всичките им сили и внимание. Макбейн нападаше, а Николас се защитаваше, отблъсквайки всеки смъртоносен удар.

Воините на Макбейн и клана Маклорин бяха неимоверно доволни от това зрелище. Неколцина с възхита приветстваха бързите действия на англичанина, тъй като според тях Николас вече бе доказал превъзходните си умения с това, че толкова дълго бе останал жив.

Внезапно Макбейн ловко се изви назад и подложи крак на барона. Николас се стовари по гръб, претърколи се и с пъргавината на котка отново скочи на крака, преди леърдът да успее да се възползва от падането му.

– Ти си дяволски негостоприемен – задъхано проговори англичанинът.

Макбейн се ухили. Можеше да приклочи битката, когато Николас беше долу на земята по гръб, ала най-сетне призна пред себе си, че двубоят не му беше присърце.

– Любопитството ме кара да запазя живота ти, Николас – обяви Макбейн.

Гърдите му тежко се повдигаха, а челото му се бе покрило с пот. Той завъртя меч си надолу, описвайки широка дъга.

Николас замахна с меч, отразявайки мощния удар.

– Ние ще се сродим, Макбейн, независимо дали ти харесва това, или не.

Бяха нужни няколко секунди, докато леърдът осмисли чутото.

– И как ще стане това, бароне? – попита, без да прекъсва атаката си.

– Възнамерявам да стана твой шурей.

Макбейн дори не се опита да скрие изумлението си при това възмутително и съвършено безумно заявление на барона. Отстъпи назад и бавно отпусна меч а си.

– Да не би окончателно да си се побъркал, Николас?

Баронът се разсмя и захвърли оръжието настрани.

– Имаш вид, сякаш току-що си глътнал собствения си меч, Макбейн.

След това заключение той с все сила удари глава в гърдите на леърда. Имаше чувството, че сякаш се бе блъснал в каменна стена. Адски болеше, но тактиката даде резултат. Макбейн глухо изръмжа. Двамата воители полетяха назад и шотландецът изпусна меч а си. Николас се плъосна върху леърда. Беше прекалено изтощен, за да помръдне, а и всяко движение му причиняваше силна болка. Макбейн го избута настрани, претърколи се на колене и отново посегна към оръжието си, ала сетне внезапно промени намерението си. Бавно се извърна и погледна към Николас.

– Да се ожения за англичанка? – ужасено изхриптя.

Дишаше тежко, което изключително се понрави на Николас; веднага щом смогна да си поеме дълбоко дъх, му се прищя да се похвали, че е успял да изтощи леърда.

Макбейн се изправи, сетне помогна на Николас да стане. Бутна го назад, за да не си помисли англичанинът, че постъпката му е проява на доброта, после скръсти ръце пред гърдите си и поиска обяснение:

– И коя е тази жена, за която смяташ, че ще се ожения?

– Моята сестра.

– Ти си луд.

Николас поклати глава.

– Ако не се ожениш за нея, кралят ще я даде на барон Уилямс. А той е гаден кучи син – додаде с дразнещо весел глас. – Тогава Бог да ти е на помощ, Макбейн. Ако Уилямс се ожени за нея, в сравнение с хората, които той ще изпрати тук, Маршъл ще ти се стори добър като агънце.

Външно леърдът не реагира на тази новина. Николас потърка главата си, опитвайки се да намали болката, преди да продължи:

– Ти навярно ще убиеш всеки, който се появи тук.

– Проклет да съм, ако не го убия – охотно се съгласи Макбейн.

– Но в отговор Уилямс ще изпрати още... и още... и още. Можеш ли да си позволиш да си в постоянна война с Англия? Колко още маклоринци трябва да загинат, преди всичко да се уреди? Огледай се, Макбейн. Маршъл и проклетите му хора са унищожили почти всички къщи наоколо. Маклоринци са се обърнали към теб за помощ и са те провъзгласили за свой леърд. Те зависят от теб. Ако се ожениш за Джоана, земята законно ще стане твоя. Крал Джон ще те остави на мира.

– И твоят крал одобрява този съюз?

– Одобрява го – натъртено отвърна Николас.

– Защо?

Англичанинът сви рамене.

– Не знам със сигурност. Той иска Джоана да бъде по-далече от Англия – това е всичко, което ми е известно. Няколко пъти го повтори. Изглежда, много желае този брак и е съгласен да ти даде земите на Маклорин в деня, в който се венчаеш за Джоана. А аз ще получа нейните английски владения.

– Защо? – отново пожела да узнае Макбейн.

Николас въздъхна.

– Смятам, че сестра ми знае защо Джон няма търпение да я отпрати колкото се може по-надалече. Всъщност той нарича това място края на света. Но Джоана не желае да ми каже какви са причините за това.

– Значи, ти също ще се облагодетелстваш от моята женитба.

– На мен не са ми нужни английски владения – отвърна Николас. – Те ще ми донесат само допълнителни ежегодни данъци, а аз и без това имам достатъчно грижи, за да построя наново всичките си имения.

– Тогава защо си поискал сестрините си...

Николас не го остави да довърши.

– Джон разбира алчността – прекъсна го. – Ако знаеше, че аз само искам да защита сестра си от барон Уилямс, нямаше да се съгласи на предложението ми тя да се омъжи за теб. Разбира се, той поиска голяма такса, но аз вече я платих.

– Ти си противоречиш, бароне. Щом Джон е искал Джоана да напусне Англия, тогава защо е възнамерявал да я омъжи за барон Уилямс?

– Защото Уилямс е изключително предан на Джон. Той е неговото послушно кученце. Ще може да държи сестра ми под контрол. – При тези думи Николас поклати глава и глухо прошепна: – Моята сестра разполага с някакви проклетни изобличителни сведения, а Джон не желае миналите му грехове да го преследват. О, тя никога не би могла да свидетелства в съда срещу когото и да било, най-малко против своя крал, защото е жена и никой съд няма да я изслуша. При все това в Англия има барони, които са готови да се разбунтуват срещу краля. Напълно е възможно Джоана да е в състояние да разпали тлеещата жар на недоволството им, ако разкаже това, което ѝ е известно. Това е истинска загадка, Макбейн, но колкото повече мисля за това, толкова повече се убеждавам, че нашият крал наистина се страхува от това, което Джоана знае.

– Ако догадката ти е вярна, съм изненадан, че той още не е заповядал да я убият. Твоят крал е способен на подобна мерзост.

Николас знаеше, че никога нямаше да се сдобие със съдействието на Макбейн, ако не бъде напълно честен с него. Отново кимна.

– Кралят е способен на убийство. Аз бях с Джоана, когато получи заповедта да замине за Лондон. Видях реакцията ѝ. Сигурен съм, че тя мислеше, че отива към своята екзекуция.

– Да, но тя все още е жива.

– Кралят я държи под засилена охрана. Тя обитава отделни покои и не са ѝ разрешени посетители. Живее в постоянен страх. Искам да я отпратя по-далече от Англия. Бракът с теб е единственият изход, който успях да измисля.

Леърдът изглеждаше доволен от искреността на барона. Кимна на госта си да го последва и се отправи към развалините, които сега наричаше свой дом. Николас закрачи редом с него.

– И така, ти си измислил този хитър план – тихо рече Макбейн.

– Да – отвърна Николас. – При това съвсем навреме. Джон възнамеряваше да я омъжи за Уилямс преди половин година, ала тя успя да се възпротиви на това.

– Как?

Николас се ухили.

– Като за начало настоя първо за анулиране на брака ѝ. Макбейн искрено се слиса.

– Защо ще иска анулиране? Съпругът ѝ е мъртъв.

– Това беше много умна тактика за отлагане – обясни английчининът. – Имало е свидетел на смъртта на съпруга ѝ, но тялото му така и не бе намерено. Сестра ми заяви на краля, че няма да се омъжи повторно за никого, докато съществува и съвсем малката надежда Ролф да е жив. Разбираш ли, той не е умрял в Англия. Бил е посланик на краля във Венеция, града, построен върху вода, когато е станал нещастният случай. Естествено, кралят не смяташе да приема отказа на сестра ми, но тъй като напоследък има сериозни търкания с Църквата, реши да действа по законен път. Джоана съвсем наскоро получи документите за анулиране на брака си.

– Кой е бил свидетел на смъртта на съпруга ѝ?

– Защо питаш?

– Просто съм любопитен – отвърна Макбейн. – Знаеш ли?

– Да – отвърна Николас. – Уилямс е бил свидетелят.

Макбейн съхрани сведението в едно тайно ъгълче на ума си.

– Защо предпочиташ мен пред английски барон?

– Уилямс е чудовище и аз не мога да понеса мисълта, че сестра ми ще попадне под неговата власт. Ти си по-малката от двете злини. Знам, че ще се отнасяш добре с нея... ако тя реши да се омъжи за теб.

– Що за глупости са това? Решението не е нейно.

– Боя се, че е – рече Николас. – Джоана първо трябва да се срещне с теб и тогава ще реши. Това е най-доброто, което мога да направя. В интерес на истината, тя изобщо не желае да се омъжва повторно, щом може да продължава да плаща на краля данъка, който той изисква от неомъжените жени. Поне тя така смята. Ала аз знам как стоят нещата. Кралят въпреки всичко ще я омъжи, по един или друг начин.

– Твоят крал е много алчен човек – отбеляза Макбейн. – Или това е специално наказание, за да се сдобие със съгласието на сестра ти?

– Данъкът? – попита Николас.

Макбейн кимна.

– Не – отвърна Николас. – Джон може да принуди вдовиците на своите васали да се омъжат повторно. Ако те са решени да

останат свободни или предпочитат сами да избират своите съпрузи, са длъжни всяка година да му плащат доста висок налог.

– Но ти спомена, че вече си платил исканата такса. Значи, предполагаш, че Джоана ще реши, че съм приемлива партия?

Николас кимна.

– Сестра ми не знае, че вече съм платил таксата, и ще ти бъда благодарен, ако не ѝ го споменеш, когато се срещнеш с нея.

Макбейн склочи ръце зад гърба си и влезе вътре. Николас го последва.

– Ще трябва да обмисля предложението ти – обяви леърдът. – Идеята да се ожена за англичанка е трудносмилаема за мен, а когато се добави и фактът, че тя е твоя сестра, става почти немислима.

Николас разбра, че го бяха обидили, ала не обърна внимание на това. Нямаше нищо против. Макбейн се бе доказал по време на битката с Маршъл и хората му.

Леърдът може и да беше грубоват в обноските си, но несъмнено беше смел и почтен човек.

– Има още нещо, което трябва да вземеш под внимание, преди да решиш – заговори Николас.

– Какво?

– Джоана е бездетна.

Макбейн кимна, за да му покаже, че го е чул, но в продължение на няколко минути не реагира на новината.

После сви рамене.

– Аз вече имам син.

– Алекс ли имаш предвид?

– Да.

– Казаха ми, че поне трима души биха могли да бъдат негови бащи.

– Вярно е – не оспори твърдението шотландецът. – Майка му щедро раздаваше прелестите си. Не можа да назове името на бащата на Алекс, но предполагам, че би могло да съм аз. Тя умря при раждането. Аз признах момчето за свой син.

– А още някой призна ли го?

– Не.

– Джоана не може да ти роди деца. Дали фактът, че Алекс е незаконороден, може да има някакво значение в бъдеще?

– Не. – Гласът на Макбейн беше суров и непреклонен. – Аз самият съм незаконороден.

Николас се разсмя.

– Значи, когато те нарекох копеле в разгара на битката срещу Маршъл, не съм те обидил, а съм казал истината?

Макбейн кимна.

– Бих убил всеки друг, който ме нарече така, Николас. Смятай се за късметлия.

– А ти ще бъдеш късметлия, ако Джоана реши да се омъжи за теб.

Макбейн поклати глава.

– Аз искам само това, което ми принадлежи по право. И ако, за да получа тази земя, трябва да се ожена за зла и опърничавя жена, ще го направя.

– Защото смяташ, че сестра ми е зла и опърничавя? – изуми се Николас.

– Ти ми даде достатъчно ясна представа за характера ѝ – отвърна леърдът. – Тя очевидно е твърдоглава жена, след като е отказала да се довери на собствения си брат, когато той я е попитал с какви сведения разполага срещу собствения си крал. Нужен ѝ е мъж, който да я контролира. Това бяха твоите думи, Николас, така че не се преструвай на толкова смаян. И на последно място, тя е бездетна. Звучи като доста привлекателна особа, нали?

– Да, тя е много привлекателна.

Макбейн се подсмихна.

– Не очаквам с удоволствие бъдещето си като неин съпруг, но ще се отнасям с добро към нея. Предполагам, че ще намерим начин да не се пречкаме един на друг.

Леърдът наля вино в два сребърни бокала и подаде единия на Николас. Всеки вдигна своя за наздравица и го пресуши на екс. Николас вече бе опознал изискванията на етикета на планиниците и се оригна, както подобаваше. Макбейн одобрително кимна.

– Предполагам, че това означава, че ще се връщаш тук, когато ти скимне?

Николас прихна. Макбейн изглеждаше искрено отчаян от перспективата.

– Ще се наложи да взема със себе си няколко от твоите плейдове – рече след малко англичанинът. – Нали не искаш нещо да се случи с бъдещата ти съпруга?

– Ще ти дам повечко, Николас – съгласи се Макбейн. – Освен това искам да ви придружават поне трийсетина от хората ти.

Всеки един за безопасност ще носи моите цветове. Ще ги освободиш, когато стигнете до Бързия ручей. Само на теб и сестра ти ще бъде позволено да стъпите на нашата земя. Ясно ли е?

– Шегувах се за плейдовете, леърде. Мога да се погрижа за сестра си.

– Ще постъпиш така, както ти заповядвам – нареди Макбейн.

Николас отстъпи.

– Колко дълго е била омъжена Джоана? – смени леърдът темата на разговора.

– Малко повече от три години. Джоана би искала да остане неомъжена – додаде Николас, – ала Джон не се интересува от чувствата на сестра ми. Той я държи заключена в Лондон. Разрешиха ми само кратко посещение и Джон присъстваше през цялото време. Вече ти казах, че явно моята сестра е някаква заплаха за него и той иска да се погрижи за недовършената работа, Макбейн.

Шотландецът се намръщи. Внезапно Николас се усмихна.

– Дразни ли те мисълта, че се оказа отговорът на молитвите на крал Джон?

Леърдът не се присъедини към веселието му.

– Аз получавам земята – изтъкна той. – Само това има значение.

В този миг вниманието на Николас бе привлечено от гигантска ловджийска хрътка, която с подскоци нахлу през входа. Това беше истински свиреп звяр със сивкавокафява козина на ивици и тъмни очи. Николас си помисли, че кучето навярно тежи колкото него. Звярът зърна Николас, когато зави зад ъгъла и затрополи надолу по стъпалата. Издаде ниско, заплашително ръмжение, от което косата на Николас настръхна.

Макбейн излая команда на келтски. Чудовищният му любимец тутакси приближи към господаря си.

– Един съвет, Макбейн. Скрий този грозен звяр, когато доведе тук Джоана. Иначе само ще хвърли един поглед на двама ви, ще се обърне кръгом и ще се върне обратно в Англия.

Макбейн се разсмя.

– Запомни думите ми, Николас. Няма да приема отказ. Тя ще се омъжи за мен.